

8JH-1

M 98

**SHEVQET
MUSARAJ**

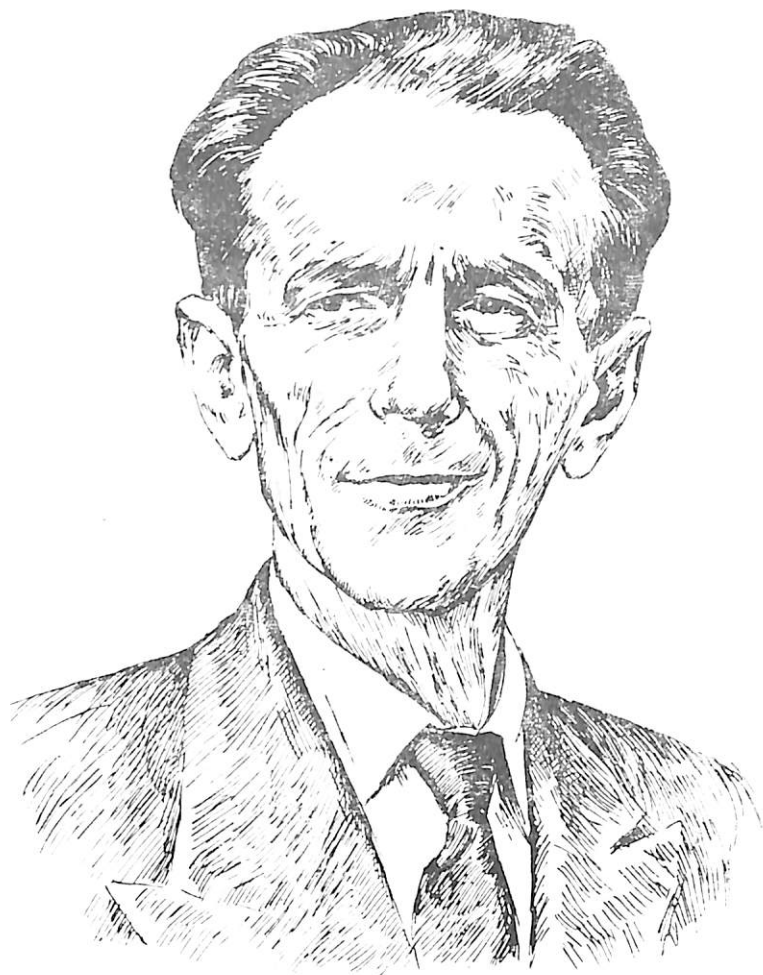
B JH-1
MI 98

SHEVQET
MUSARAI

1562

SHEVQET MUSARAJ

PERËNDIM

Si disk metali në kaminë
i skuqur flakë nxehtësie,
i dritës mbreti udhëtimnë
po merr teposhtë honit-hije.

Nga udha lodhur, dalngadalë,
si me përtesë rrokulliset, —
mbi faqe deti e lart në male
kurorë zjarri zë qendiset.

Më poshtë fusha nën ullinjte
nga zëra mbrëmjeje ushton:
e drojtur dita qan të ritë
e saj, që nata po ia zbon.

Limani i purpurt, gur kufiri
me trollin tonë¹⁾ shekullor,
dridhet si fletë trëndafili
nga fllad i lehtë pranveror.

Pastaj në heshtje bie dremitur,
teksa një valë ledhatare,
rërës së bregut duke zbritur,
ia thotë këngës lozonjare.

1929 (*Ujë i Ftohtë — Vlorë*)

(*Botohet për herë të parë*)

1) trolli ynë — Sazani, kundruall Ujit të Ftohtë që kish mbetur nën pushtimin italian gjer në fitoren e 29 Nëntorit, 1944.

M E N G J E Z I

Mal' i luftës së njëzetës, si kështjellë e kreshpëruar
gjeth' e lule rreth stolisur, në agim të vagëlluar, —
gjer te retë e verdha sipër ngjitet, ngjitet e
humbet, —
krenarinë e luftës së shkuar mban në zemër e nuk
flet.

Nga Azia perandori¹⁾ vargonjartë, perdegrisur,
nëpër pluhur të agimit, duke rendur si i krisur,
kundalit²⁾ të rimitin qiell, det të tyhtë, që po fsheh
yjt' e natës brënda gjirit ngjyrëkaltër kadife.

Rreth agimi veshur rroba gjak e purpur fund e
krye,

1) dielli

2) Kundallit — përkund, trazon

hedh gostekun majë malesh. Maj' e Çikës ja u
ngjye.

Nat' e zezë përtej detit u luhat dy a tri herë
pastaj frymë dha e humbi avuj-avuj në eterë.

Tej e tej Shashica e lartë ngjallet, çelet pak
nga pak.

Ja, tej detit, robëruar, ndrit me zor Sazani plak.

Faqja e detit, vaj e shtruar, qesh e lot me fillad'n
e erës.

Varkëtari nis lundrimin e mëngjezit të pranverës.

1929 (Ujë i Ftohtë — Vlorë)

(Botohet për herë të parë)

N Ë F S H A T¹⁾

Kush s'ndjen mall për në shtëpi,
kur bën dimër si nashtinë,
kur derdhet breshër e shi
me tufan e suferinë?

Vatra me kopeç ngarkuar,
shkoqet prushi si ngaherë;
të gjithë prakut rrethuar,
fryn jasht' e bie paprerë.

Mbi male qielli nxirë
nga re, që shkrepin rrufeñë,
tejpërtej mjegulla shtrirë
ka zënë e s'e lëshon dhenë.

1) Kjo është poezia e parë e botuar e autorit

Kodra, brigje, maja, fusha
të zhveshura, gjoksin thatë, —
mbi 'to sokëllin arusha,
er' e rreptë dit' e natë.

Malet pleq e fiokëthinjur,
të vrenjtur, nga lart vështrojnë;
si luanë të panginjur
thellë nën gjoks rënkojnë.

Buçasin lum' e përrenj,
kërcet lisi i madh, vigan
kur e shkul ujët me rrënjë,
e rrëmben buzave bran.¹⁾

Një zë, si nga tjetër botë,
i mekur, gjithë trishtim
dëgjohet portë më portë;
kush të dalë s'ka guxim...

9 shkurt — 1920

(Botuar në «Gazeta shqiptare» të Barit)

1) bran — zvarë

BUJKU I HANKO HALLËS

(Poemë)

Zotit A. A.

Çeli buzë malit diell' i pranverës,
shkon këng' e xhurasë mbi tallaze t'erës,
erës së mëngjezit, dallgës ledhatare,
që shkon mbi kodrinat nuse legjendare...
Lulet e pranverës çelën ndër lëndina,
lodr' e valle hedhin vajzat gjeraqina;
këng' e valle vajzat, vall' e lodra gratë,
lum' kush qe m'e zonja, mëngoi që me natë.
Këng' e lodra gazi, shesheve t'tërfilta,
ndjek me zë të dredhur faqetrëndafilta, —
gushëpullumbesha vajz' e fshatit tënë,
nuk e shquan dot: diell apo hënë!
Le pa le të tjerat, fill'e në mbarim,
mu si yjt' e bukur përmbi përëndim...
Sa lezet u paska kënga dhe gëzimi, —
kënga shumë e bukur, nisja nga fillimi!